

Mördaren i parken

– funderingsfrågor, undertext och skrivövning

Ämne: Svenska, SVA, SFI

Årskurs: 7-9, Gym

Lektionstyp: reflektion och diskussion, skrivövning

Lektionsåtgång: 2-5

Introduktion

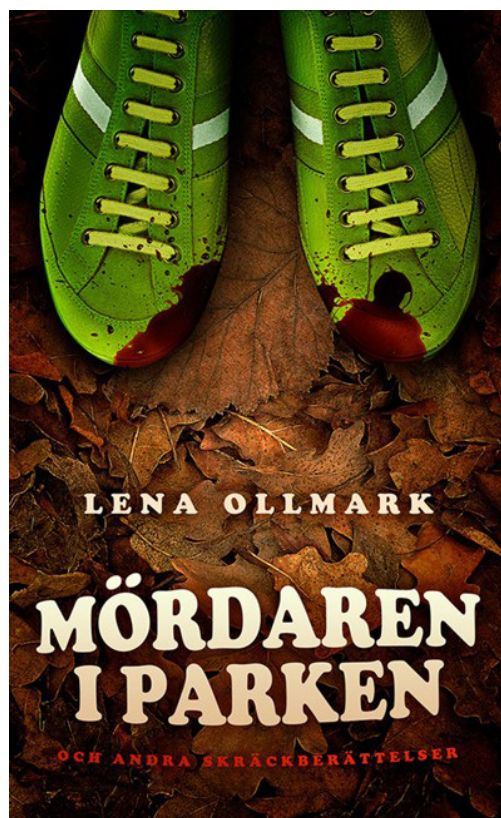
Titta tillsammans på bokens framsida. Vad kan ni se på framsidan? Vem är personen med de här skorna, tror ni?

Vad kan ni om spännande berättelser? Vad är typiska spänningsmiljöer? Tänk på spännande filmer som ni har sett - hur gör man i en film för att det ska bli spännande? Vad är typiskt att människor gör i en skräckberättelse?

Läs igenom de fem novelltitlarna och låt var och en skriva ned på ett papper lite kort vad ni tror att novellerna handlar om. Samla in förslagen och håll dem hemliga tills ni har läst alla novellerna. Efteråt kan ni se efter vem som gissat bäst.

Funderingsfrågor

Frågorna kan användas som en kontroll av att man har förstått det man läst. För många frågor kan störa läsningen, en del frågor passar bra ensamma som en mer fördjupande uppgift. Använd dem efter eget huvud och lust. Uppgifterna för novellerna är upplagda för att arbeta med texterna tillsammans i en grupp, men går att använda individuellt också.

Mördaren i parken

Läs första 1,5 sidorna, till och med *Man vet ju aldrig*, tillsammans och prata om:

1. Var är personen? Vad får vi veta om miljön?
2. Vad får vi veta om personen?
3. Vad är det som händer?

Fundera sedan på vad ni tror kommer att hända och läs så resten av texten.

Undertextövning

Läs avsnittet på sidan 8 som börjar med *Det började i slutet av sommaren* och slutar med *Min pappa kan bli väldigt arg*.

- Vad var det som hände i slutet av sommaren?
- Finns det flera möjligheter?

Inget ont kan hända här

Läs första sidan, sidan 19.

- Beskriv miljön.
- Vem är huvudperson?
- Vad får ni veta om huvudpersonen?
- Vad skulle kunna hända i den här novellen?

Ta en paus vid början av sidan 30 och fundera tillsammans. Vad tror ni händer nu?

När ni läst hela texten:

- Vad är det som händer på stranden egentligen?
- Varför klarar sig flickan men inte Robert, tror ni?

Döden på tallriken

Läs de två första sidorna tillsammans.

- Var utspelar sig den här novellen?
- Vem är huvudperson och vad får ni reda på om huvudpersonen?
- Vad handlar det om?
- Vad tror ni kommer att hända nu?

När ni har läst klart:

- Novellen avslutas med ett råd som Fredrik inte tog.
- Går det att ur den här berättelsen vaska fram ett råd eller en livsregel?

Huset i skogen

Läs det första stycket tillsammans.

- Vad får ni reda på?
- Vad kommer den här novellen att handla om, tror ni?

När ni kommit till sidan 54 stanna upp lite vid:

”Det hade ju varit mitt fel.

Jag hade varit barnvakt.

David hade varit mitt ansvar.”

- Vad är det som har hänt?
- Hur kan det hänga ihop med vad som händer nu?

När ni har läst klart: Kan man lämna sitt förflutna bakom sig?

Alla helgons dag

Läs första sidan fram till och med *”...han skulle tända ett ljus på tant Edits grav.”*

- Var utspelar sig den här novellen?
- Vem handlar det om?
- Vad är det som händer? och
- Vad tror ni kommer att hända?

- Varför går Gabriel ut på kyrkogården mitt i natten?
- Han blir skrämmd av olika saker, av vad?

Hur slutar den här novellen?

Skrivövning

Skriv en egen skräcknovell.

Låt novellen börja i lugn, lycka eller idyll och låt sedan något hända.

Mitt hjärta slår fortare.

Jag är ensam, ingen skulle höra om jag skrek.
Jag kramar hammaren i fickan.

Inget mordvapen har hittats, men alla offren
har varit med om ”våld mot huvudet”,
som det står i tidningarna.

De beskriver mördaren som ursinnig.
Skrev att övervåld har använts.

Det betyder att flickorna har blivit slagna mer
än vad som krävs för att döda dem.
Tidningarna kallar det krosskador
mot huvudet och kroppen.

Nu hör jag ljudet tydligt. Stegen.

Den här gången stannar jag inte upp.

Jag fortsätter fram längs gångstigen,
utan att se mig om. En fågel flyger upp
ur ett träd och jag hoppar till.

Jag skyndar på stegen. Tänker på mamma
som väntar på mig där hemma,
med te och ostsmörgåsar.

Hon och pappa bråkade igår igen.

Det gjorde ont i magen. Men jag sa ingenting.
Jag är avundsjuk på dem
som inte behöver ha ont i magen.

Alla undrar över mördaren.

Kan det ha varit någon som var på resa
eller tillfälligt besök här?

Eller någon som kom hit bara för att mörda?
Förklaringen som skrämdde mest
var den mest troliga.

Att mördaren är någon som bor här,
någon som känner området
och människorna väl. Någon nära.

Jag är säker på att det är någon bakom mig.
Vad ska jag göra?

Hur långt är det kvar till stora vägen?

Jag tvingar mig själv att hålla mig lugn.

Det kommer att ordna sig.

Det kommer att bli bra.

Det har redan börjat spridas rykten
om olika personer.

Uppför sig inte Bengt som jobbar
på Konsum lite märkligt?

Jag har hört mamma prata med sina vänner
om vad det egentligen är för fel på Ruben
som arbetar i skolbiblioteket.

Ensamma och annorlunda människor
har blivit misstänkta.

Ingen vet vem man kan lita på.

Jag får en idé.
Jag har gått i den här parken
så många gånger. Gångstigen framför mig
svänger snart tvärt åt höger.
En liten bit längre fram
finns en gatlykta intill en bänk.
Nu vet jag exakt vad jag ska göra.
Det kan fungera. Jag ser mig inte om
utan skyndar istället genom svängen.
Alla flickor i skolan är rädda.
Ett par mörkhåriga flickor
har till och med blekt håret.
Journalister har besökt skolgården.
Rektorn och lärarna har försökt jaga bort dem
och få dem att lämna oss ifred.
Men journalisterna hittar alltid på nya sätt
att prata med oss. De har väntat på oss
utanför skolgården på eftermiddagen.
De har ringt de mördade flickornas vänner.
Flera journalister har väntat utanför deras hem.
Gatlyktans sken svävar
som en cirkel uppe i luften.
Nedanför ser jag parkbänken.
Runt det upplysta området
är parken becksvalt.

Ljus kan göra mörker mörkare.
Det är konstigt.
Men det kan hjälpa mig nu.
Framme vid parkbänken
viker jag snabbt av från gångstigen.
Journalisterna har frågat oss
hur det känts när vi förlorat våra vänner.
Hur känns det att veta
att mördaren fortfarande går lös?
Har det förändrat våra liv?
Jag vet aldrig vad jag ska svara.
Jag tar några försiktiga steg
in bland de mörka träden.
Där stannar jag bakom en kraftig trädstam.
Nu ser jag stigen i ljuset av gatlyktan,
men ljuset gör att ingen på gångstigen
kan se mig inne i mörkret.
Det var i sista sekunden. Nu hörs stegen tydligt.
Genom grenarna ser jag min förföljare dyka upp
som en skugga längre bort på gångstigen.
Jag håller andan. Står stilla.
Mamma säger att det måste ske fler mord här
innan någon gör något åt problemet.

Hon tror att inget hade hänt om det bara funnits fler lampor i parken. Jag tror att hon har fel.

Min förföljare syns nu i ljuset från gatlyktan. Jag ser den röda täckjackan, de röda kängorna och den stora färgglada halsduken. Det bruna håret är samlat i en hästsvans på ryggen. Det är en ung flicka, ungefär lika gammal som jag.

Hon går med händerna i fickorna och ser spänd ut. Hon ser sig hela tiden oroligt om. Men hon ser inte mig.

Jag pustar ut och slappnar av. Blir alldeles varm i bröstet. Lättnaden får mig att le. Vilken tur. Jag känner igen henne. Hon går en klass över mig i skolan.

Det är en skön känsla. Lättnad. När man varit så där riktigt rädd och det visar sig att allt är okej. Som att vakna ur en mardröm. Det är därför jag tycker om spökhistorier.

Men jag känner mig alltid lite dum när jag skrämt upp mig själv. Jag vet ju att ingenting kommer att hända mig. Hemska överfall händer bara andra.

Jag låter henne passera bänken innan jag går tillbaka upp mot gångvägen. Hon har fortfarande inte sett mig. Men precis när jag lämnar skogen och kliver upp på asfalten trampar jag på en kvist. Den knäcks med en smäll. Ljudet får flickan på gångstigen att rycka till. Hon vänder sig hastigt om. Hennes ögon är fyllda av skräck.

Så får hon syn på mig där jag står under gatlyktan. Hon blir lättad. Hon ler brett. Kanske känner hon igen mig från skolan men det är inte säkert. De äldre eleverna har sällan koll på de yngre. Hon rodnar och skrattar lite, antagligen för att det var så uppenbart hur rädd hon blev. Flickan höjer handen i en glad hälsning innan hon vänder om och fortsätter längs gångstigen.